РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

17 декември 2010 година *

По дело T-460/08

Европейска комисия, за която се явяват г-н A. Aresu и г-н A. Caeiros, в качеството на представители,

ищец,

срещу

Acentro Turismo SpA, установено в Милано (Италия), за което се явяват адв. A. Carta и адв. G. Murdolo, avocats,

ответник,

с предмет иск на Комисията по член 153 АЕ, който цели да се осъди ответникът да заплати претендираните като дължими суми, заедно с лихвите за забава, в изпълнение на договор за предоставяне на услуги № 349-90-04 TL ISP I по организирането на пътувания за официални посещения по искане на Съвместния изследователски център,

* Език на производството: италиански.

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas и г-н N. Wahl (докладчик), съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 февруари 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Договорна уредба

1 На 6 април 1990 г. Европейската общност за атомна енергия (Евратом), представлявана от Комисията на Европейските общности, сключва с Acentro Divisione Turismo SpA, впоследствие Acentro Turismo SpA (наричано по-нататък „Acentro“), договор за предоставяне на услуги № 349-90-04 TL ISP I (наричан по-нататък „договорът“).

2 Договорът предвижда Acentro да осигурява в полза на Комисията организирането на пътувания за официални посещения по искане на Съвместния изследователски център (СИЦ), намиращ се в Испра (Италия).

3 На основание член 2.1 от договора същият е сключен за първоначален срок от две години, считано от 1 октомври 1990 г. Впоследствие договорът е продължен с четири години чрез подписано в Испра на 11 август 1992 г. първо допълнително споразумение, след това с шест години чрез подписано в Испра на 7 юли 1994 г. второ допълнително споразумение и накрая — с шест месеца чрез подписано в Испра на 9 септември 1996 г. трето допълнително споразумение.

4 Съгласно член 6.2 от договора Acentro следва да попълва три пъти месечно аналитично бордеро за фактурите за пътни билети, след което да ги изпраща на компетентните служби на Комисията, евентуално заедно с други разходни бордера. Тези служби следва да пристъпят към възстановяването им в срок от шестдесет дни след представяне на бордерата.

5 В член 7 от договора е предвидено, че Acentro признава на Комисията три вида права спрямо парични средства:

— ажио, изчислено „въз основа на 3 % от стойностите на съответните международни самолетни билети“ (член 7.1),

— участие в разходите, които са присъщи на използването и на поддръжката от Acentro на предоставените му на разположение от Комисията помещения във вътрешността на комплекса в Испра, и по-конкретно по отношение на разходите за почистване, отопление, климатизиране на въздуха и електричество, в съответствие с определените в приложение 1 към договора (член 7.2) параметри,

— поемането на разходи за обичайно функциониране и за изпълнение на поверените му задачи, както и на разходи за телефон, телекс и факс (член 7.3).

6 На основание член 8 от договора Комисията следва всяко шестмесечие да предоставя на Acentro фактура за посочените права спрямо парични средства, които трябва да се изплатят от нея в тридесетдневен срок от получаването.

7 Член 15 от договора предвижда:

„15.1 Настоящият договор се урежда от италианското законодателство.

15.2 Съдът на Европейските общности има изключителна компетентност по всички спорове между страните във връзка с настоящия договор.“

8 Съгласно член 1341, втора алинея от италианския Граждански кодекс (наричан по-нататък „ГК“) договорът предвижда още сключената арбитражна клауза да бъде приподписана в отделен акт.

9 Член 1341, втора алинея от италианския Граждански кодекс предвижда, че „[…] при всички случаи дерогации от компетентността на съдебния орган не пораждат действие, ако не са конкретно писмено потвърдени.“

Обстоятелства, предхождащи спора

10 След изтичане на срока на договор на 31 март 1997 г. компетентните служби на Комисията установяват, че Acentro не е изплатило две издадени от Комисията фактури съгласно член 8 от договора, а именно:

— фактура № 97170/REE от 19 май 1997 г. за сумата 1 566 571 ITL относно разходи, направени във връзка с предоставянето на помещения за периода от 1 септември 1996 г. до 31 март 1997 г.,

— фактура № 97182/REE от 19 май 1997 г. за сумата 75 042 795 ITL относно ажиото от 3 % върху стойностите на международните самолетни билети за периода от 1 октомври 1996 г. до 31 март 1997 г.

11 С писмо от 2 септември 1997 г. Комисията приканва Acentro да заплати сумите по двете фактури в петнадесетдневен срок от получаване на поканата.

12 С писмо от 12 септември 1997 г. Acentro отговаря на писмото на Комисията от 2 септември 1997 г. В отговора си посочва, от една страна, че от претендираните от Комисията общо 76 609 366 ITL следва да се приспаднат общо 22 257 166 ITL, които според дружеството тя му дължи. От друга страна, Acentro заявява намерението си да не заплаща остатъчното задължение, тъй като счита, че то следва да се прихване с вземането за 29 328 000 ITL, което то има в изпълнение на договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00, сключен от него с Европейската общност на 23 юли 1996 г. в Милано (Италия).

13 Комисията прави сравнителен анализ на задълженията и вземанията на всяка от страните по договора за финансовата 1997 година, приемайки принципа на прихващане между задълженията на Acentro към нея и на нейните вземания към него при изпълнението на договора.

14 В анализа Комисията взема предвид, освен посочените в точка 10 по-горе фактури, шест фактури относно разходи за телефон, които не са били изплатени от Acentro, а именно фактурите с номера 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE и 97176/REE на обща стойност 80 501 938 ITL. След това тя взема предвид фактурите, фигуриращи в изпратените на Acentro през 1997 г. аналитични бордера, които не са ѝ били все още изплатени, на обща стойност 54 367 200 ITL. В резултат на това тя заключва, че кредитното салдо в нейна полза възлиза на 26 134 738 ITL (13 497,46 евро) и следователно вземането на Евратом към Acentro има същия размер.

15 С препоръчано писмо с обратна разписка от 31 май 2002 г. Комисията уведомява Acentro за този извод и му отправя покана да заплати сумата от 13 497,46 евро в срок от петнадесет дни от получаване на писмото.

16 С писмо от 10 юни 2002 г. Acentro съобщава на Комисията за своя отказ да заплати претендираната сума, тъй като счита, че тя може да бъде прихваната с вземането, което то има към Евратом в изпълнение на договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00.

17 С препоръчано писмо с обратна разписка от 11 ноември 2002 г. Комисията настоява Acentro да заплати сумата от 13 497,46 евро.

18 С писмо от 20 ноември 2002 г. Acentro отговаря на писмото на Комисията от 11 ноември 2002 г. Дружеството приповтаря своята гледна точка и поддържа отказа си да заплати претендираното задължение.

19 С препоръчано писмо с обратна разписка от 20 януари 2004 г. Комисията отново изисква от Acentro да заплати сумата от 13 497,46 евро.

20 След като Acentro не се съобразява с последното писмо, за да постигне изплащане на сумата, за която счита, че ѝ се дължи, Комисията упълномощава италиански адвокат. Поради липса на промяна в обстановката и несъбираемостта на вземането на Евратом към Acentro, Комисията решава да сезира Общия съд на основание на арбитражната клауза в член 15 от договора.

Производство и искания на страните

21 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 10 октомври 2008 г., Комисията предявява настоящия иск на основание член 153 АЕ.

22 В съдебното заседание от 11 февруари 2010 г. се провеждат устните състезания между страните и са изслушани техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.

23 В съдебното заседание Комисията иска да се разреши прилагането към делото на някои допълнителни документи относно разглежданото вземане. Acentro прави възражение. Документите не са приложени към делото.

24 Комисията иска Общият съд:

— да осъди Acentro да заплати сумата от 13 497,46 евро главница,

— да осъди Acentro да заплати сумата от 2 278,55 евро лихви за забава, начислени до датата на завеждане на настоящия иск, както и лихвите за забава, които следва да се начислят впоследствие от датата на завеждане на настоящия иск до датата на ефективно изплащане на главницата в зависимост от установения от италианския закон лихвен процент,

— да осъди Acentro да заплати мораторните лихви върху лихвите за забава, начислени до датата на завеждане на настоящия иск, като тези мораторни лихви следва да се начислят впоследствие, в зависимост от датата на плащане на лихвите за забава, както и от установения от италианския закон лихвен процент,

— да осъди Acentro да заплати съдебните разноски.

25 Acentro иска Общият съд:

— да установи и прогласи несъществуването, недействителността и във всички случаи неприложимостта на клаузата за подсъдност и следователно да отхвърли иска като недопустим,

— да отхвърли всички направени от Комисията спрямо него искания,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

Доводи на страните

26 Без да повдига формално с отделна молба възражение за недопустимост по смисъла на член 114 от Процедурния правилник на Общия съд, Acentro оспорва допустимостта на иска с твърдението, че Общият съд не е компетентен.

27 Acentro твърди, че предвидената в член 15.2 от договора клауза, която предоставя изключителна съдебна компетентност на Съда на Европейските общност, не е конкретно одобрена в писмен вид при сключването на договора и поради това въз основа на самия договор, предвид член 1341 от ГК, тази клауза няма действие, от което произтича липсата на компетентност на Общия съд и следователно — недопустимостта на иска.

28 Комисията счита, че предвидената в член 15.2 от договора клауза не следва да се подчинява на изискванията за форма на член 1341, втора алинея от ГК.

29 Първо, националното право следвало да се прилага само за непредвидените изрично от договора случаи или при съмнение — за тълкуването на дадена клауза в договора. Предвидената обаче в член 15.2 от договора клауза, която предоставя изключителна съдебна компетентност на Съда, изглеждала изключително ясна и недвусмислена, без да е налице разумно съмнение относно нейното съдържание и значение.

30 Второ, член 1341, втора алинея от ГК не можел да се прилага в дадения случай. В това отношение Комисията счита, на първо място, че в член 153 АЕ няма изискване за отделно обособено предварително писмено одобряване на арбитражните клаузи. Според нея национална разпоредба, която изисква изричното сключване на разглежданата клауза чрез отделен писмен акт, неизбежно влиза в противоречие с буквата и духа на горепосочената разпоредба от Договора АЕ, който има предимство пред националното право. На второ място, според Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) обособеното писмено одобряване не можело да се изисква по търговски договори, които са сключени с публични органи, както е в дадения случай, въз основа на открити процедури за подбор. На трето място, това обособено писмено одобряване било призвано да се прилага само в случаи на явно изразена неравнопоставеност между договарящите страни. Според Комисията очевидно договорът притежавал характеристиките на едно класическо търговско взаимоотношение на „business to business", до което страните са достигнали след проведени между професионалисти преговори, напълно съзнаващи залога в тези преговори.

31 Трето, според Комисията ако трябва да се приеме, че не само националното право, но също и специфичната разпоредба на член 1341, втора алинея от ГК следва да се прилага към предвиденото в договора, нещо което тя оспорва, то Acentro е могло изцяло и по безусловен начин да даде съгласието си за включването на арбитражната клауза в договора при преговорите, които са последвали процедурата за възлагане на обществени поръчки.

Съображения на Общия съд

32 Най-напред трябва да се отбележи, че компетентността на Общия съд е определена в член 225 ЕО и член 140 АЕ, които са уточнени в член 51 от Статута на Съда. При прилагането на тези разпоредби Общият съд е компетентен да се произнася по спорове в областта на договорните отношения, с които е сезиран,

само въз основа на арбитражна клауза. Основаната на арбитражна клауза компетентност е отклонение от общия режим и поради това следва да се тълкува ограничително (Решение на Съда от 18 декември 1986 г. по дело Комисия/Zoubek, 426/85, Recueil, стр. 4057, точка 11).

33 По-нататък следва да се припомни, че съгласно съдебната практика компетентността на юрисдикциите на Съюза да разглеждат въз основа на арбитражна клауза свързан с договорни отношения спор се преценява единствено с оглед на разпоредбите на член 238 ЕО или член 153 АЕ и на текста на самата клауза, без да могат да им се противопоставят разпоредбите от националното право, които, както се твърди, препятстват тяхната компетентност (Решение на Съда от 8 април 1992 г. по дело Комисия/Feilhauer, C-209/90, Recueil, стр. I-2613, точка 13 и Решение от 6 април 1995г. по дело Bauer/Комисия, C-299/93, Recueil, стр. I-839, точка 11).

34 В случая договорът съдържа клауза за предоставяне на компетентност на юрисдикциите на Съюза по смисъла на член 153 АЕ.

35 Договорът е подписан на 6 април 1990 г. Арбитражната клауза обаче не е била предмет на приподписване в отделен акт от страна на съдоговарящата Комисия.

36 При все това, въпреки изискването на приложимото към договора национално право за специално одобрение, неговата липса не позволява разглежданата арбитражна клауза да се обезсили.

37 Всъщност от посочената в точка 33 по-горе съдебна практика следва, че ако договор, който съдържа арбитражна клауза по смисъла на член 238 ЕО или член 153 АЕ, се урежда от определеното в договора национално право, компетентността

на Съда на Европейския съюз се урежда единствено от съответния Договор и от разпоредбите на самата арбитражна клауза. Националното право обаче не е пречка за компетентността на Съда на Европейския съюз. Тази съдебна практика се прилага също и при обстоятелствата в дадения случай, при които самият договор изисква наличието на специално одобрение в писмен вид.

38 От изложените съображения и посочената съдебна практика следва, че въз основа на член 153 АЕ и член 15.2 от договора Общият съд е компетентен да разгледа настоящия спор.

По същността на спора

По искането за заплащане на главниците

— Доводи на страните

39 Комисията счита, че съществуването на вземане в размер на 13 497,46 евро в полза на Евратом е надлежно доказано с оглед на разпоредбите на договора и поради това вземането се явява безспорно, ликвидно и изискуемо. Освен това, съгласно член 1219, първа алинея от ГК, на Acentro е била отправена редовна покана да плащане по установения ред.

40 Комисията пояснява, че за да изчисли размера на вземането, е използвала съответните фактури, с които разполага, за трите вида права спрямо парични средства, дължими от Acentro по силата на член 7 от договора, а именно ажиото от 3 % върху стойността на международните самолетни билети (фактура № 97182/REE за периода от 1 октомври 1996 г. до 31 март 1997 г.), разходите относно направени във връзка с предоставянето на помещения в Испра (фактура № 97170/REE за периода от 1 септември 1996 г. до 31 март 1997 г.) и обикновените разходи (фактури с номера 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE и 97176/REE, представляващи по същество всички поети от Acentro разходи за телефон за март 1997 г. и за периодите януари—март и май—юни 1996 г.).

41 В отговор на довода на Acentro, според който тя не е представила достатъчно доказателства по отношение на телефонните фактури, Комисията изтъква, че фактурирането се е осъществявало съобразно разпоредбите на член 8 от договора и във връзка с това Acentro не е правило никога каквото и да било възражение. Тя добавя, че Acentro никога не е подлагало на съмнение съдържанието на посочените в предходната точка осем фактури, включително на телефонните фактури.

42 Освен това продължителността на изтеклия период има важна роля в настоящото дело. В това отношение Комисията отбелязва, че съгласно италианското право задължението за съхраняване на свързаните с договора фактури е 10 години с оглед на гражданското право и 5 години с оглед на данъчното право. Поради това тя е постъпила много по-предпазливо, като е съхранила счетоводни доказателства за по-дълъг период, отколкото е изискуемо по италианското право.

43 Според Комисията, предвид на дългото време, което е било необходимо на Acentro за да реагира, единствените доказателства, въз основа на които може да се направи ясен и документално обоснован извод за състоянието на актива и пасива в рамките на свързаните с договора финансови движения, са изчезнали или е трудно да бъдат възстановени 12 години след настъпване на обстоятелствата.

44 Също така трудността да се получат данни за телефонния трафик от тогавашния доставчик на услуги е свързана с това, че Acentro е избрало да използва телефонния стандарт на комплекса в Испра за присъщите на възложените му дейности комуникации. Изборът е предполагал да се фактурират отделно разходите, свързани с използването от Acentro на тези услуги. В съответствие с приложимата общностна и национална правна уредба по отношение на използването на данни и закрилата на личния живот разглежданите данни не са могли да бъдат съхранени дълго време.

45 Освен това, като се позовава на разменената с Acentro кореспонденция, Комисията посочва, че дружеството никога не се оспорвало съществуването на даденото вземане, като в това отношение е поддържало, че то трябва да се прихване с друго вземане, претендирано от него спрямо Комисията по силата на договор за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00. Според Комисията обаче подобно прихващане предполага по необходимост Acentro да признае сумите, които ѝ дължи.

46 Що се отнася до самото прихващане, Комисията, която не признава никакво задължение към Acentro в изпълнение на договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00, пояснява, че съгласно член 1241 и член 1242, първа алинея от ГК предложеното от Acentro прихващане може да се осъществи само ако две лица си дължат едно на друго и ако взаимните им задължения са безспорни, ликвидни и изискуеми. Според Комисията даденият случай не е такъв предвид на това, че първото вземане е на Евратом към Acentro, докато претендираното от Acentro вземане е към Европейската общност, тоест към друго юридическо лице, различно от Евратом.

47 Acentro припомня, че който претендира да е кредитор, следва да представи доказателство за вземането си с оглед на установеното в член 2697 от ГК разпределение на тежестта на доказване. В това отношение то изтъква, че предоставените от Комисията в подкрепа на нейните искания фактури не са достатъчно доказателство за вземането и още по-малко — за неговата ликвидност и

изискуемост. По-точно фактурите, въз основа на които Комисията иска възстановяване на разходите за телефон, не съдържали никакъв доказващ документ, който да позволи да се провери основателността на това искане.

48 Acentro оспорва също така довода на Комисията, че писмото му от 12 септември 1997 г. представлявало признаване на задължение, тъй като при неговото редактиране то е считало, че е възможно разглежданото задължение да се прихване с вземането, което то има към Комисията в изпълнение на договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00.

— Съображения на Първоинстанционния съд

49 Най-напред трябва да се посочи, че съгласно член 2697 от ГК кредиторът следва да докаже обосноваността на своето право. В дадения случай, за да докаже вземането на Евратом към Acentro, Комисията се основава на осем изпратени в рамките на договорно отношение фактури.

50 Трябва също така да се посочи, че за да постави под съмнение съществуването на разглежданото вземане, Acentro твърди по същество само това, че фактурите, въз основа на които Комисията е изискала възстановяването на разходите за телефон, не съдържат никакъв доказващ документ, който да му позволи да се провери основателността на това искане.

51 В това отношение следва да се посочи, че съгласно договора Acentro е имало избор да използва телефонния стандарт на комплекса в Испра за присъщите на възложените му дейности комуникации (член 5.2, алинея втора от договора) или да задейства и поддържа за своя сметка, плащайки направо на доставчика

на услуги, телефонните, телексните и факсовите линии, необходими за осъществяване на задълженията му (членове 5 и 7 от договора). Към момента на настъпване на обстоятелствата дружеството е избрало да използва телефонната централа на комплекса в Испра и на службите на Комисията предвид на свързаните с възложената му дейност комуникации.

52 Този избор е предизвикал необходимостта да се фактурират отделно свързаните с използването на тези услуги от Acentro разходи. Всъщност техническата служба на комплекса в Испра, чрез възпроизвеждането на списъците с осъществените от телефонния оператор телефонни обаждания, е разкрил извършените от Acentro телефонни обаждания, изчислил е съответната сума и е предал информацията на финансовата служба, която е издала фактурата и я е изпратила на Acentro, прилагайки към нея справка за тези телефонни обаждания.

53 Следователно трябва да се посочи, че фактурирането се е осъществявало съгласно разпоредбите на член 8 от договора и Acentro никога не е оспорвало този подход при действието на договор.

54 Освен това следва да се отбележи, че никое от доказателствата по делото не установява да е имало към момента на настъпване на обстоятелствата оспорване от страна на Acentro на разглежданите фактури или на изпратените му впоследствие от Комисията напомняния.

55 Напротив, от делото е видно, че вместо да оспорва претендираните суми или да иска обяснения по съответните фактури, Acentro е поканило Комисията да прихване това задължение с друго вземане, което дружеството е претендирало, че има спрямо Комисията в изпълнение на друг договор, а именно договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00.

56 Независимо от това дали Acentro и Комисията са длъжници един към друг, или обстоятелството, че договорите са сключени от Acentro с две различни

Общности — Европейската общност по договора за предоставяне на услуги Phare № 96-0781.00 и Евратом по разглеждания договор, — е пречка за предложеното от Acentro прихващане, трябва да се констатира, че тази претенция сама по себе си не е достатъчна, за да се оспорят разглежданите фактури.

57 В това отношение трябва да се посочи, че според италианското право договорните отношения между Комисията и Acentro са били уредени от принципа на добросъвестността. Този принцип предполага, когато една от страните, в случая Acentro, оспорва една или повече фактури или някои елементи от фактурите, тя да предупреди за това в разумен срок другата страна, в случая Комисията.

58 Следователно Acentro е трябвало да поиска обяснения или подробности относно разглежданите фактури към момента на настъпване на обстоятелствата, нещо което то не е направило.

59 Поради това следва да се уважи искането на Комисията Acentro да бъде осъдено да заплати дължимата главница от 13 497,46 евро, която съответства на вземането на Евратом към Acentro въз основа на договора.

По искането на лихви за забава

— Доводи на страните

60 Комисията твърди, че отправната точка за изчисляване на лихвите за забава е 25 юни 2002 г. Според нея за периода от тази дата, на която Acentro е било поканено да плати главницата, до 10 октомври 2008 г., датата на предявяване на иска, размерът на лихвите за забава, изчислени съобразно размера на приложимата законна лихва, възлиза на 2 278,55 евро.

61 Според Комисията лихвите за забава, които се натрупват от предявяването на настоящия иск до датата на действителното плащане на главницата, следва да се изчислят отделно, съобразно размера на определената от италианското законодателство законна лихва.

62 Накрая, Комисията иска допълнителни мораторни лихви, позовавайки се на член 1283 от ГК. Тези лихви следвало също да се изчислят отделно, съобразно датата на действителното плащане на дължимите лихви и на размера на определената от италианския закон законна лихва.

63 Acentro не излага никакъв аргумент по отношение на този пункт.

— Съображения на Първоинстанционния съд

64 Искането на Комисията по отношение на главницата в размер на 13 497,46 евро следва да се уважи, както това е посочено в точка 59 по-горе.

65 Що се отнася до лихвите, следва да се отбележи посочването от страна на Комисията в писмото ѝ от 31 май 2002 г., че дължимата главница е платима в петнадесетдневен срок от получаването на същото писмо. То е получено от Acentro не по-късно от 10 юни 2002 г.

66 Поради липсата на определени с договора лихви и доколкото даденият договор се урежда от италианското право, следва да се приложат предвидените от италианското законодателство съответни разпоредби и мораторни лихви.

67 В съответствие с италианското право, и по-точно с член 1224 от ГК, в случай на неиздължаване кредиторът може да предяви определените по закон мораторни лихви, без да доказва каквато и да е загуба.

68 Освен това по силата на член 1283 от ГК кредиторът може да предяви допълнителни мораторни лихви, считано от датата на завеждане на иска, когато става дума за лихви, дължими за период от поне шест месеца.

69 Съгласно член 1284 от ГК:

„Размерът на законната лихва се определя на 3 % годишно. По предложение на министъра на финансите, чрез обнародван в Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana декрет преди 15 декември на предхождащата прилагането на лихвата година, е възможно да се промени годишният ѝ размер в зависимост от средния годишен брутен рандеман на държавните облигации за период, по-малък от дванадесет месеца, и предвид регистрирания за годината процент на инфлацията. Ако до 15 декември не бъде определена нова стойност на процента, той остава непроменен през следващата година […]“

70 С министерски декрет обаче от 11 декември 2001 г., обнародван в Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana, брой 290 от 14 декември 2001 г., размерът е бил определен на 3 % и е останал приложим през 2002 г. и 2003 г. Променен е бил с обнародван в Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana, брой 286 от 10 декември 2003 г. министерски декрет от 1 декември 2003 г., който го определя на 2,5 %, считано от 1 януари 2004 г., като размерът е останал приложим през 2004—2007 г. С

министерски декрет от 12 декември 2007 г., обнародван в Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana, брой 291 от 15 декември 2007 г., процентът е бил определен на 3 %, считано от 1 януари 2008 г.

71 Както бе посочено в точка 65 по-горе, писмото, в което се съдържа поканата за плащане, е било получено в дадения случай от Acentro не по-късно от 10 юни 2002 г. Следователно срокът от петнадесет дни е изтекъл на 25 юни 2002 г. Поради това от тази дата започва начисляването на лихвите за забава.

72 От посоченото следва, че общият размер на дължимите от Acentro лихви за забава към датата на предявяване на иска възлиза на 2 278,55 евро.

73 Следователно Acentro трябва да се осъди да заплати на Комисията сумата от 13 497,46 евро главница, сумата от 2 278,55 евро лихви за забава, начислени до датата на предявяване на иска (10 октомври 2008 г.), както и лихвите за забава върху тези суми, изчислени съгласно установения в сила лихвен процент, считано от 10 октомври 2008 г. до пълното изплащане на дължимата главница.

По съдебните разноски

74 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. Тъй като ответникът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски съгласно направеното от Комисията искане.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) **Acentro Turismo SpA се осъжда да заплати на Комисията сумата от 13 497,46 евро главница, сумата от 2 278,55 евро лихви за забава, начислени до датата на предявяване на иска, както и лихвите за забава върху тези суми, изчислени съгласно установения в сила лихвен процент, считано от 10 октомври 2008 г. до пълното изплащане на дължимата главница.**

2) **Осъжда Acentro Turismo да заплати съдебните разноски.**

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 декември 2010 година.

Подписи